

№ 13

Rahvusvaheline pääkorter
101 Queen Victoria Street LondonAugust 1930
ilmub 1 kord kuus

2. aastak.

Rahvuslik pääkorter
Matīsa iela Nr. 11/13 krt. 6 Rīga
Telegr. aadr.: Pētišānas Rīga. Tel. 91950Hind
15 senti

UUS JUHT
EESTILE JA LÄTILE
KOLONEL-LEITN.
GORDON SIMPSON

Leitn.-kolonel Gordon Simpson

sündis mõne minuti tee kaugusel kuulsast kongressisaalist Claptonis, kus aset leidsid mitmed sündmused Armees ajaloo, ja ehitused selle ümber tarvitati Armees liikumise esimesilt päevilt kuni 1929. a. rahvusvahelise sõjakoolina.

Tema isa, komandör Wilfred Simpson, selleaegse üsna väikese pääkorterite staabi liige, saatis Asutajat a. 1882 järeelvaate reisirile selle ajaloolise hoone ostmise suhtes.

Varsti pärast varanduse omandamist peeti sõjakooli ruumes, nagu see oli tuntud, esimene Päästearmees laulatus, mida juhatas kindral Bramwell Booth, abiellujad olid koloneli vanemad.

Leitn.-kolonel Gordon, komandör ja proua Simpsoni vanim kolmest pojast-ohvitserist, andis oma südame Jumalale poisina ja otsustavalt astus Päästearmees teenistusse 27 aastat tagasi Ida-Finchleys. 1906. a. astus ta Londoni Exeter Hall'i, mis oli paljude konverentside, nõupidamiste ja suurte koosolekute kohaks, millele see käsutus oli viimane. Ruum on juba ammu hävinenud. See oli ühtlasi viimane ohvitseride käsutuspaik, millel viibis armastatud Asutaja William Booth.

Suurem osa koloneli karjäärist möödus rahvusvahelise sõjakooli staabis, mis tegutses Claptonis ja Mildmays, väljaarvatud lühike aeg, mil ta oli väljaohvitser Derby, Norwichi, Felixstowe'i ja Newbury korpuste juhatajana — samuti hiljem divisjoni noorsoosekretär 3½ aastat paljudes divisjonides Inglismaal. (Järg 2. thk. 1. v.)

Ltn.-kol. Gordon Simpson. (Aigu 1. lhk.)

Tema määrati sõjakooli kaptenina a. 1910. Vähehaaval tõustes asus ta tööle meeste sõjakooli pääohvitserina, millisel kohalt ta lahkus 1925. a. lõpul, et enese päale võtta rahvusvahelise pääkorterit juures sekretäri abi tähtsaid vastutusi Pääste-armee tegevuse alal Põhja-Euroopas.

See oli tema teenistusaja esimesil aastail olles sõjakooli ohvitser, kui kuulutati välja koloneli kihlus kapten Mirjam Boothi, kindral ja proua Boothi kolmanda tütreaga. Elutöö, millele nad mõlemad vaatasid tulevikku, ei saanud siiski ilalgi nende omaks, sest pärast pikka tõsist haigust kapten ülendati taevale 7. detsembril 1917. Tema eluloo on võimalvat kirjutanud proua kolonel Minnie Carpenter, kes kõneleb kihlusest, et „ta on juure lisanud paljud lõpuliikud kivid „Usu Võidu“ monumentide, mille kapten on pärandanud Päästearmeele.“

Rikastatult nende aastate mälestustega ühendusest nii kauni hingega, kolonel läheb edasi teostama tema ja ta pruudi pühendatud eesmärki.

Oma karjääri mitmesugustel ajajärkudel ohvitserina külastas kolonel paljud maid Päästearmee teenistuse ülesandel. viibides Ühendriikes, Kanadas, Prantsusmaal, Saksamaal, Taanis, Rootsis, Hollandis ja Belgias. 1927. a. tema saatis oma isa, komandöri, kes oli palju aastaid rahvusvaheline sekretär Armees misjonitöös, inspeksioonireisil kolme juhatast Lõuna-Ameerika osariikes, külastades Argetinat, Tshilit, Uruguay ja Brasiliat. Juunis 1928. a. juhatas ta 5. aastakongressil Latvias, kus tal oli eesõigus näha 245 hinge Jumalat otsimas palvepingil paljudel koosolekui. Lõpuks külastas ta Tallinnat, Eestis, meie viimasena avatud korpest Balti riikes. Säält siirdus tema Soome tähtsais asjus ja võttis osa rahvusvahelise pääkorterit esindajana Norra ja Taani aastakongressist. 1929. a. viibis ta Hollandi kongressil. Saatis komandöri ja pr. Booth-Tuckeri Soome, komandöri viimasel sõjakäigul. Hiljem oli ta ühes kindraliga aastakongressil Rootsis.

Samal aastal kindral otsustas, et lisaks tema kohustustele sekretäri abina Põhja-Euroopa jaoks tema peab olema vastutav samal alal Kanada, Austraalia ja Uue-Meremaa jaoks.

Lugeses seda lühikest koloneli karjääri kirjeldust, võib kohe järeldada, kui võrt tähtis oli tema kogemus, mis teeb teda hästi kõlbavaks tähtsais seisukohale, milleks kindral teda määranud juhatajana Läti ja Eesti jaoks.

☞ Tema on mitte ainult väljateininud salvatsioonistide - vanemate vääriline poeg ja Päästearmee poeg kutse,

Tervitus puhkusele Rootsis.

Pärast suuri lootusi ja mitmesuguseid katsumisi oli saabunud tund, kui meie võisime astuda „Ariadne“ laevalaele, et läbi Soome sõita koju Rootsi. See oli suur vaimustus ja rõõm meile, näha nii palju sõpru ja seltsilisi laeva juures, et jätta jumalaga meid. Ilm oli kõige parem ja reis möödus rõõmsalt — murega selle tõttu, et minu abikaasa pidi tulema otse haigemajast. Reis üle Soome lahe Helsingi oli imeliselt auline. Päike paistis selgest taevast ja meri oli peegelsile. Maabudes Helsingis olid meil vastas oberst Sjöblom ja brigadör Savonen, nad aitasid meid rongile, mis viis meid Åbosse. Meie hindame väga nende lahkust. Reis Helsingist Åboni oli kena, sest rong sõidab läbi ilusast kohast.

Åbos asusime „Birges Jorli“ laele, mis viis meid läbi imeliselt ilusate skääride Stokholmi. Meie saime siin tunnistuse sellest, kuidas Jumal aitab. Meil oli ainult laevalae plats — ja oli võimatu vahetada platsi — siis tegi see muret meile. Issand korraldas õhtul kõige paremini. Tema ütles ühele daamile, et kutsuda minu naise magama tema kajutisse k. 12-ni, sest temal endal polnud seda enne vaja. Minu abikaasa on tänulik selle hää puhkuse eest kajutis. Laevkapten oli lahke ja kutsus meid II kl. söögisaali, kus meil oli hää olla.

Saabudes Stokholmi läksime kohe Päästearmee sõjakooli. Meil oli eesõigus osa võtta mõned päevad Rootsi aastakongressist. Sääll kohtasime brigadör ja proua Johansonit, kaptenid Bolšaitist ja envoi Bakuli Baltimailt. Kongress oli hää ja rõõm oli kohata seltsilisi Rootsi tööpõllul.

Pärast peatust Stokholmis sõitsime oma kodulinna Malmösse. Ka see reis läks hästi. Kodu minnes Malmösse meie armsa isa ja ema juure tunne endil siin hää. Päevad on möödunud kaunilt ja meie ootame Jumalalt rikkalikke õnnistusi, ja ta annab meile mis vaja ajalisel ja vaimlisel. Samal ajal lähevad mõtted meie armsale tööpõllele ja soovime ning palume Jumalat, et ta rikkalikult õnnistaks iga seltsilist ja sõpra. Tänu teie palvete eest meie pärast. Jatkake edasi — „kuni näeme veel.“

Tervitusi meilt mõlemilt.

Teie Ernst Molin, adjutant

veendumuse ja vaimuannete poolest, vaid ka Jumala laps.

Meie võime töötada koloneli, et iga ohvitser, kadett, sõdur, nekrut, korpuse kadett ja junior tahab jälgida teda edasi nende võitude poole, mis peavad olema meie päralt Jeesuse nimel. Jumal õnnistagu meie uut juhti!

Naise seisukoht Jaapanis.

Vanemad müüsid tütreid lõbumajadesse. Abielusidemed kirsioite maal.

Kuidas Päästearmee kõrvaldas kultuurihäbi.

NEW-YORGI Sõjahüüu“ kirjasaatja „N“ annab omas lehes huvitava kui ka kaastundmust äratava pildi naise seisukohast Jaapanis. Jaapanlannal on kahjuks ikka veel perekonna-, samuti ka kodanlikes elus madal seisukoht, kuigi Päästearmee omalt poolt on saavutanud tähtsaid tagajärgi, et parandada jaapanlanna saatust. Risti-usk on tõstnud kõigis maades naise seisukorda ja nõuab tähelepanu põramist nõrgemate soole ning eriti abielu puutumast.

Kui nõrgad on abielusidemed kirsioite maal, selgub juhtumistest, mida teatas ühe diplomaadi proua Jaapanis. Ühe saatkonna-ametniku tütar abielus. Pärast kuendal aastal abielu kihutas mees tema koju — ta oli lahutatud. Noore naise omaksed olid selle üle väga imestunud, kuna nad arvasid, et tütar hästi abiellunud. Põhjus kujuneb järgmiselt: Mis on juhtunud? küsin ma liigutatult, sest abielulahutus on ju noorele naisele õnnetus, ja kergesti võidakse arvata, et tal pidi olema eriline iseloomuviga: halb tuju või koguni paksud, kohmetud käed, mis ei oska ümber käia portselaaniga, või miski muu inetu omadus. Kuid selgub, et vaelel O'Sudsus' polnud ühtki niisugust viga. Lugu on järgmine: Abielumees tuleb ühel päeval oma tuppa ja leiab naise õmblesmas. Kuna mees vaatleb naist, paneb naine nõelale niiti ja hoiab seda otse silma ees, nagu seda naised teevad alati.

„Miks sa teed seda?“ küsib mees.

„Sellepärast, et ma võin nõnda paremini näha, austatud abikaasa,“ vastab ta.

„Hoi, nõel ometi kord teise silma ees,“ käseb abielumees, ja naine kuulab sõna; kuid see ei õnnestu tal kahjuks, sest ta on nimelt teisest silmast lühinägeline.

„Kasi koju,“ käseb mees, „ja ära tule enam tagasi. Kes võib tarvitada ühesilmalist naist!“

Nõnda tuli O'Sudsus koju, ja tema vanemad on nüüd mures, kuidas tal leida vähenõudlikumat meest.

Keegi teine kirjasaatja teatab, et selles polnud midagi ebaharilikku, kui välismaalane, kes tuli vaid külastama Jaapanit, abielus jaapanlannaga ainult lühikeseks ajaks, mil ta viibis sääll. Võõras maksis tüdruku vanemale kuumaksu 40—100 jeeni, ja nii oli nende tütar välismaalase naine, niikaua kui võõras oli Jaapanis külas-käigul. (Järg 3. lhk. 3. v.)

*Komandör Yamamuro vastab
sageli kuulnud küsimusele:*

MIDA PÄÄSTMINE TEEB VAESTELE?

On mitmesuguseid põhjendusi teatud poliitika vastu ja poolt, mis on ette toodud alati kestva probleemi lahenduseks vaeste inimeste kohta. Mõned ütlevad, et neid peab välja aitama nende vaesusest tabatud olukordadest. Mõned arvavad, et peab viivitamata hävitama süsteemi, mis suurendab vaeste inimeste arvu, kuna teised mõtlevad, et ülesanne kergendada nende raskusi on lootusetu ja mõttetu aja ning pingutuse raiskamine.

Siiski fakt jääb selleks, et on väga palju vaeseid, kes kannatavad puuduliku sissetuleku ja teiste olukordade pärast.

Mida teeb vaestele Kristuse usk? Kuidas see avaldab mõju nende iseloomudele ja seisukordadele?

Jeesus ütles: „Õndsad on vaesed.“

Miks peab see nii olema? Sellepärast, et:

1. Kristuse päästmine sageli aitab vaeseid inimesi välja tõusta nende puudusest. Häa kristlane võib olla vahest töötaja ja sellepärast vaene, kuid üldiselt tema usk tõstab teda ühiskondlisele pinnale, sest hästi päästetud kristlane ei joo, ei ole laisk ega autu.

Vastandina sellele, tema on usin, usaldusväärne ja kokkuhoidlik, sellepärast loomulikult niisugune isik saab mitmel viisil kasu paremast elust.

Hiljuti ütles üks Päästarmee sõdur, kes on ametilt tööline: „Enne oma ümberpöörmist oli minul alati raskusi võlgade pärast, mida olin kogunud oma pattude tagajärjel, ja minul oli ainult üks laps. Sellest ajast kui olen päästetud, minul on veel kolm last, kuid ma ei satu võlgadesse. Päästmine on mind aidanud.“

Komandör Yamamuro, Päästarmee üldjuht Jaapanis,

on üks selle riigi juhtiv kristlane, kelle sulg on täis jõudu mõjuma, et mehed ja naised võtaksid vastu Kristuse kui oma Päästja.

2. Kristuse päästmine teeb mehi ja naisi häädeks isegi siis, kui nad on vaesed. Jumal aitab vaeseid olla hääd sama armastusega ja südamliku tähelepanuga nagu Ta seda teeb kõigi oma lastega.

Jakobuse kirjas meie loeme: „Eks Jumal ole sellesinatse maailmas vaesed ära valitsenud, kes usus rikkad ja kuningriigi pärijad on, mis Ta on töötanud neile, kes Teda armastavad?“ On neid, kes vabatahtlikult jätvad rikkuse, seisukoha ja kasulikud väljavaated Kristuse pärast, kes saavad vaeseiks, et võiksid täita Jumala tahtmist. Kuid milline iganes ei oleks tingimusi või seisukohta, Jumala armastus ei otsi tagasi rikkust ega andeid, vaid armastavat südant, milles võiks elada, ja evangeliumi küllus on sama vaestele kui kõigile.

3. Kristuse päästmine teeb vaeseid inimesi õnnelikuks. Paljud inimesed, kellel on varandust ja võimu, on kurvad ja rõõmuta. Kristlasel on südame keskel Jumala rahu, milline toob õnne.

Laulja ütleb: „Sa oled enam rõõmu mu südamesse annud, kui sel ajal, kui teiste vilja ja nende värsket viina palju on.“ (Laul 4:8).

4. Kristuse päästmine teeb vaeseid kasulikeks.

Lesk andis ainult kaks veeringit, aga tema tegi ühe suure teenistuse. Isegi nüüd tema mõju ja eeskujuga avaldavad mõju paljudele inimestele. Kapital tema suurele tööle oli just kaks veeringit. Peetrus ütles: „Hõbedat ja kulda minul ei ole,“ aga sellest hoolimata ta teostas imelise abiandmise Kristuse läbi.

Nõnda Jumal aitab vaeseid inimesi elada hääd ja kasulikku elu.

5. Kristuse päästmine annab vaestele inimestele taeva lootuse. Kristus andis valju hoiatuse rikkaille nende taeva pääsemise kohta.

Vaestele Tema ütles: „Õndsad olete teie, sest teie päral on taevariik.“ Taevas on maa, kus ei ole rikka ega vaese vahet. Ainult Kristuse sarnadus on sääl astatud.

6. Kristus on vaeste sõber. Tema ialgi ei unusta õiglasi, ehkki nemad on vaesed. (Lõpp 4. lhk).

Naise seisukoht Jaapanis. (Järg 2-selt lhk.)

Kuid abielunaise seisukord on märksa paranenud uute seaduste tagajärjel, mis on pandud maksma viimaste aastate jooksul.

Kui südamed olid perekondlised vahekorrad sugude vahel kirsiõite maal, võib endile kujutada, lugedes, et kui üht maakohta laastas maavärisemine või tulekahju, mis purustas elanikkude majad ning varanduse, siis olid kohe suurlinnade lõbumajade esindajad sündmuskohal ja paljasid päävarjuta elanikkude tütreid patu ja kõlvatuse elule.

Vanemad, kes viibisid suurimas hädas ja kurtisid varanduse kaotamise üle, kasutasid olukorda, et sel kombel katta kahju, sõlmides agentidega tärde müügilepingud; ja kuna sõnakuulmine vanemate vastu on Jaapanis väga kindel, polnud vaestel tütarlastel enam midagi öelda olukorra kohta, vaid nad pidid alistuma. Omad süütuses nad ei aimanud midagi sellest, mida tulevik tähendas nende elule. Sellele kombele, et vanemate varanduse kaotust omalt poolt vähendada, vaadati rohkem nagu voorusele kui millelegi muule, ja kui nende orjuseaeg oli möödunud, võeti tütarlaps jälle tagasi oma sugulaste ja tuttavate juure, ilma et oleks sejuures kannatanud nende häa nimi. Nende tütarlaste orjastamise süsteem seisis selles, et vanemale maksti teatava summa. Tüdruk kirjutas alla kohustusele, millega ta oli seotud, nii kaua jääma omaniku majja ja kutsule, kuni summa oli makstud tagasi. Oli juba tüdruk astunud niisugusse majja, ei võinud ta säält enam politseikorralduse põhjal lahkuda.

Kui suur oli see häbivast pahe, näitab asjaolu, et ainult Tokios olid üheksa seaduslikult lubatud linnaosa, kus leidus 478 maja 6835 õnnetu tütarlapsena. Mõni aeg valitses palju arvamine, et nende tütarlaste orjastamine oli vastolus üldiste riigiseadustega, ja kui tütarlaps tahtis seda lõpetada, et ta siis võis teha seda. Lõpuks pöördus üks tütarlaps misjonäri poole Nagoya linnas, mis asub Tokiost kümnetunnilise raudteesõidu tee eemal ida-läänes. Tüdruk palus, et teda aidataks vabaneda. Talle tuldi appi, nii et tüdruk võis pöörduda kohtu poole; kohus tuli otsusele, et leping, millega tütarlast hoiti kinni, on vastolus hääde kommetega ja üldise olukorraga; selle tagajärjel muutus leping maksvuseks ja omanik oli sunnitud alla kirjutama tütarlapse vabastamisele. Võib arvata, et tütarlaps sai kohe vabaduse; kuid kaugel sellest. Kõigi üllatuseks tõrkus Nagoya politsei täitmast kohtuotsust, põhjendades (Järg 4. lhk.)

Sõnum salvatsioonistidele ja sõpradele Eestis ja Lätis „Sõjahüüü“ läbi.

Mu armsad seltsilised ja sõbrad!

Ma tunnen, mul ei ole mitte raske kõnelda teile sellel teel, ja sarnane sugulustunne on üks tähtsamaid omadusi, mis köidab kokku kõiki maailma rahvusi kui sõdu-reid ühes Armees.

Kristuse armastus, mis valatud välja meie südameisse, ei tee ühtki piiri rahvuses, keeles või usutunnistuses, vaid otsib, et võiks tunda kõiki inimesi kui vendi Kristuses.

On üks teine põhjus, miks olen rõõmus kirjutades, ja see on sellepärast, et tunnen enese olema võõra teile. Kahe aasta eest mul oli rõõm ja võimalus kohata suurt hulka meie omi armsaid seltsilisi Lätist ja Eestist aastakongressil Riias ja ühineda nendega kiitma Jumalat Tema häduse eest ja tunnistada Tema õnnistust tööle. Kõige päält olid nende hulgas Päästarmee töö alustajad teie keskel, brigadör ja proua Johanson, ja teised väärtuslikud abid, kes olid kogunud nende ümber, kes on otsustanud tõsta nõudmist õiguslikkuses — mida ma usun — on pühendatud kasvama suureks möödunud ajal.

Ühendus külaskäigust annab põhjendust sõpruslülis ja arvamist isiklikust huvist, mis teeb kergeks leida rõõmu tihedama sõprussideme soetamisest tulevikus.

Suur siht, mille pärast meie kui organisatsioon seisame ja meie ühtlus igatsuses näha neid sihte täidetud, tõmbab mind teie juure. Jumalaga jättes armsatega, kes ühenduses mitme aastaga minu kodumaal, ma olen vaimustatud mõtte juures, et jatkata tööd teie maal ja mõjuda kuidagi kaasa teenistusele, armastusele ja — kui tarvilik — kannatada, et aidata teid võita selles suures töös, tagasi kutsudes kadunud, toetades abitarvitajaid ja tuues Päästja juure patuseid ja lootusetuid. Neid võib leida igal maal, ja nende juure oleme meie saadetud, aetud Kristuse armastusest, kes oli kõigi patuste Sõber ja kes jättis oma elu, et nemad võiksid saada päästetud pattudest ja leida koha lunastatud hingede hulgas, kes igavesti kiidavad Jumalat ja ülistavad Tema au imesid.

Tervitan teid kui teie uus juhataja ja loodan näha teid varsti. Võiksime meie üheskoos seista Kristuse kuningriigi eest, laiendada Päästarmee piire ning Jumala väge ja õigust usaldades leida toetust kõigi poolt, kes on huvitatud Päästarmees maailmas. Rahu maa pääl ja häätahtlik vaim olgu inimeste seas. — Teie häätahtlik

London, 8. juulil 1930.

Gordon Simpson, lt.-kolonel.

Maie seisukoht Jaapanis. (Järg 3-dalt lhk.)

et politsei jätab vabastamise allakirjutamise omaniku hää tahtmise asjaks ja politsei ei saa teda sundida alla kirjutama.

Samal ajal avaldas Päästarmee üleskute, et neile tütarlastele asutada kodu. Selle üleskute tagajärjel võis Päästarmee avada katseks kodu Tokios, ja ristikäik algas. Ilmus isegi eriline „Päästmise Sõjahüüü“, milles olid toodud üleskutsed tütarlastele, et nad loobuksid patuelust ja tuleksid Armees juure. Kuid nende halva kuulsusega majade omanikud otsisid ära kõik „Sõjahüüüd,“ et need ei satuks tütarlaste kätte. Siiski trükiti uued väljaanded, mis näitas elmise teo mõtetust, ja nii hakkasid peremehed takistama trüki-koja tööd, purustades masinad. Politsei tuli vahele. Siis saabus ka toetus ajakirjanduselt, nii et avalikkus sai hästi piitsutada. Kihutustöö suurenas, kuni siseministerium ja politsei panid maksma vastavad seadused.

Kui mõni omanik tõrkus alla kirjutamast tüdruku vabastamisele „küllaldase põhjusega,“ siis võttis politsei vabastamisteate vastu ilma allkirjata. See oli igatahes samm õiges suunas, kuigi politseile jäi õigus otsustada, milles seisis „küllaldane põhjus,“ nii et paljud tütarlapsi takistati jälle lõbumajast lahkuma. Kuid suur osa saavutas siiski endi vabaduse. Toimusid korduvad kallealutungid Päästearmeele ja ajakirjanikele, ning kogu maa oli ühel meelel Armeega, väljaarvatud muidugi lõbumajade pidajad.

Selle terrori üheks tagajärjeks oli, et paljud viisakad inimesed kartsid liikuda neil kahtlasil tänavail, ja selle kuu jooksul vähenes „Yošivara“ külastajate arv Tokios üle 2000 öö kohta. Nõnda arenes see lugu 2. oktoobrini 1900, kuni avaliku armee surve korraldati asi keiserliku käsuga ja parlamendi otsusel lõpuks sarnaselt, et tütarlastele tehakse võimalikult raskeks, saada avalikuks naiseks, ja nii kergeks kui võimalik, sellest patuelust loobuda igal ajal. Kui

ta soovib seda, võib ta paluda kaitset igas lähemas politseipunktis, kui kui teda peaks hoitama kinni vastu tema tahtmist. Ta võib nõuda, et tema nimi kustutataks nimestikus. Iga mees, kes takistab tütarlast edasiminekul, ähvardab raske karistus. Selle seaduse tagajärjel langes lõbumaiste arv ühe aastaga 12.000 võrra. Vanemad ei saa enam kindlat ostuhinda oma tütarde eest, ja nii on Päästarmee vähemalt kõrvaldanud prostitutsiooni vana barbaarse kombes Jaapanis.

Mida päästmine teeb vaestele? (Järg 3. lhk.)

Taavet ütles: „Need, kes Issandat otsivad, neil ei saa puudu olema.“

(Ülesti tema ütles: „Ma olin noor ja sain vanaks; aga ma pole mitte näinud, et õige on maha jäetud ja et tema sugu on leiba otsinud.“ (Laul 37:25).)

Kui meil on Kristus, ja kui muud midagi meil enam ei oleks, meie võime olla õnnelikud, sest omades Teda meie omandame kõik.

Üldsekretäri

märkused.

August 1930.

MEIE UUS JUHATAJA.

See on iseeraliku silmapilgu tagajärjeks kui sissejuhatus uue juhataja lt.-kolonel Gordon Simpsoni kohta. Tegelikult kolonel ei vaja mingisugust sissejuhatust Lätis ja Eestis. Tema on juba võitnud koha mitmete südames oma külaskäigu ajast kongressile 1928. a.

Kõik tahavad lugeda suure huvitusega ja kalliks pidada tema sooja tervitussõnumit ja kirjutust tema väärtuslikust tööst Armees ja tahavad ühineda palves, et koloneli tulek ja siinoleks oleks nii suurte õnnistustega kui võimalik.

MIDAGI ISIKLIKULT.

Meil oli eesõiguseks tunda koloneli kahekümneviie aasta jooksul ja meil meeldib alati tema kummardamine, lahkus ja eeskujulik tõeline salvatsioonism. Teda võib hüüda täie julgusega sõbraks ja juhatajaks. Proua Pennick ja mina ütleme talle tere tulemast kui väärtuslikule juhatajale väärtuslikel põhjusil.

TERE TULEMAST EESTISSE.

Me oleme avaldanud oma südamlikumalt tere tulemast kapten Jørgensenile, kes on jätnud oma kodumaa Norra, et teenida Eestis. Ta on nimetatud teiseks juhatajaks Tallinna I korpuse. Jumal õnnistagu kaptenit!

MUUDATU SI KÄSUTUSES.

Hiljuti on juhtunud: Ens. Hänni on lahkunud Riia III ja on läinud Helveetsiasse väga tarvilikule puhkusele. Kapten Hamburger Rahvuslikust Pääkorterist on praegu Riia III (asetäitja). Kapten Gorsk lahkus Tukumist ja on määratud sõjakooli.

HAIGETE NIMEKIRI.

Meie oleme kurvad, öeldes et kapten Fišmeister on ikkagi haigete nimekirjas. ehk ta küll terveneb, ja kapten Muzikant on kaugel ära tervisest ja on ära oma kohustusest. Lt. Karson on praegu paranemisel. Proua adj. Molin ei ole olnud terve kaua ajal, aga ta on praegu puhkusel Rootsis ühes adjutantiga ja tahame loota, et muudatus tervendab teda. Oli häa näha kõiki seltsilisi kongressil. Paluge nende eest ja nende tervendamise pärast.

TAHAKSIME „SÕJAHÜÜD“ KANGELASI.

Kas te olete mõelnud hiljuti nendes tähendustes nimetatud meeletuletuse-

Ünenäo läbi päästetud.

Väsinult, higist nõretades, tõttas vaene rändaja lagedas körbes edasi. Ta oli eksinud õigelt teelt. Tihti tõstis ta silmad üles ja vaatas kaugusesse, kas ehk paistab kuskilt mõni oas, kus võiks natuke väsimust puhata ja janu kustutada.

Kuskilt ei paistnud midagi, mis oleks võinud rändajale lootust anda tema sihile lähenemiseks. Ohates astus ta edasi. Õlgadel tugev vamus ja seljas raske reisupaun, mis teda nii rängasti rõhus, takistasid märksa rändaja edasiminekut.

Kes aitaks, kes päästaks, kes juhataks õigele teele, õhkas väsinud rändaja jälle. Oh oleksin ma parem hakanud minema seda teist teed, mis kaljust läbi viib, ehk oleksin siis ennem jõudnud sihile! Sääli poleks olnud karta eksimist!

Janu piinas hirmsasti. Ta vaatas ringi, ümbrus oli tume, ta tundis kuidas ta jõud rauges. Silmi kinni sulgedes, argtus hinges, astus teele. (Järg 6. lhk.)

le, et müüa mõne eksemplari meie tublist kuukirjast. On kohane teha midagi laimial ringkonnal ja kõigil sõduritel ning nekrutitel. Kui te võtate ette müüa vähemalt 10 eksemplari igast numbrist, kirjutage mulle, ja ma tahan panna teie nime oma järgmisesse märkusesse. Kes tahab olla esimese minu uues „Kangelaste nimekirjas“?

VABAÕHU VÕITLUS.

Millised hääld võimalused on antud päätlemistele väljaspool ruumi suvekuude jooksul lga korpuse motto peaks olema: „lga sõdur on vabaõhu võitleja“.

Ärge kaotage võimalusi, mis mööduvad pea, kui tulevad pimedad õhtud. Päästearmee sündis vabas õhus ja vaba õhk peab alati olema tema pää-võitlusväljast. Meie lssand ütles: „Minge välja teede päälle ja aedade ääre ja saatke neid sisse tulema!“

PALUGE USU ÄRATUSE PÄRAST.

Mul oli võimalus kohata hiljuti sõdureid ja nekruteid Riias. Sääli ei olnud ainult vaimustus, vaid palve ajal uuesti äratamise pärast oli tunda Püha Vaimu ligiolemist.

Kas teie ei tahaks meiega ühineda palves, et tuleks ärkamine? Me täname Jumalat kõige eest, mis olnud, aga igatseme

SÜUREMAID ASJU TULEVIKUS.

Paluge meie uue juhataja eest; paluge, et patused saaksid päästetud ja päästetud saaksid pühitsetud.

„Õige inimese palve tähendab palju.“ Amen.

KINDRAL PUKKUSEL.

„Kristliku Misjoni“ tegelase arvamine aastapäeva sõjakäigust.

Kindral veetis Armees 65-a. pühapäeva võitlusväljal, kus Armees algas oma tööd — Londoni East-End (ida) osas. Üks vanim praegu elav „Kristliku Misjoni“ naisliige, kes viibinud kogu oma sõjakäigu kestusel Barkingis, seletas, et on sama häa nagu vanul hääl päeval. Tema pöördus „Peetelis“, kui Barking oli üks vileteistkümnest misjonijaamast Ida-Londonis ja kui kindral William Boothil oli harjumuseks neid vahest üle vaadata. Ta nägi ka Armees „naistöö“ alustamist, kuna Barking oli esimene jaam, mida juhatasid naised. See veteraan — salvatsioonist, kes hästi oskas teha võrdlusi, hõõrus käsi pühapäeva õhtul ja vaadates üles, kus kindral naeratas alla palvepingi tegelaste poole, hüüdis: „Oo, kuid ta oli armas... nii häa nagu vanul päeval.“

Armees juhi viibimine ajaloolises korpuses oli seda rohkem hinnatud, kuna teati, et tema oli pühendanud ühe oma puhkuse pühapäeva selleks otstarbeks.

Täis õnnistust.

Kogu päeva läbi olid salvatsioonistid valmistatud tema juhatamisest. „See sissejuhatus sel hommikul,“ algas mitmeaastase teenistuse salvatsioonist, „oli nii täis õpetust ja õnnistust.“ See „sissejuhatus“ tähendas kindrali tänu Becontree, Dagenhami, Ilfordi, East Hami, Goodmayesi ja Barkingi seltsile, kes olid ühiselt kokku tulnud „Capitol“ kinos. Lava ämaruses, kuhu nad olid kokku kogunud mitmevärvilisel valgustatud katuse alla, nemad pöörasid oma silmad alla saali, kus viibisid seltsiliste värvilised read, kes olid teeninud Indias, Birmas, Quel-Meremaal, Hollandis, Ida-Indias, Ühendriikides, Lõuna-Ameerikas, Lõuna-Aafrikas, Hiinas ja Austraalias. Lava keskel asus kindral, rääkides rakustest, mis nii sageli ümbritsevad hinge ja ähvardavad lootuse kustumist, ja kaitse usulugust ja tahtepingutust. Kõigi tähelepanu oli rohkem tõsine kui elav.

Sama vaikke mõtterikkuse õhkkond iseloomustas suurt, pärastlõuna koosolekut, mida juhatas Barkingi juhtiv kodanik, linnakooskooli A. Whiting. Rahvas, alates poistest, kes olid salaja pugenud sissekäigu tagant, kuni juhtivate tegelasteni, kes moodustasid lava osa, oli tõsine ja tähelepanelik. Nemand oli tänuiluk esimehe hästi kõnelnud märkustele, pr. brigadööri Moffati palvele, õp. Charlesworthi pühakirja lugemisele ja kindrali õpetlikku ja vaimustava aruande üle Armees tegevusest.

Vaikne võitlus.

Isegi suure päästmiskoosoleku palavas näis võimetuna kõrvaldada meeleolu ülevust. Kindlasti oli laul südamlük, kui kolonel Adams alustas õhtust järelekoosolekut; tõsine oli palve, kui komandant Collins rääkis andumuse tähtsusest. Kui kindral kõneles Jumala armastusest patuste vastu, valitses tähelepanelik vaikus. Lõpuks tulid üks noormees ja poiss palvepingile. Neile järgnes mees rõdult. Teiste otsijate seas rääkis üks muusikant tõsiselt kahe noore inimega. Võitlus kestis, kuni 30 hinge oli vangistatud sel päeval.

Uenenäo läbi päästetud. (Järg 5-dalt lhk.)

käija ikka edasi, kaugemale ja kaugemale kõrbesse. Nii silmi kinni hoides tormas rändaja meeleheitlikult edasi, sest ta ei julgenud enam neid avada. Sest nii kaua oli ta käinud, nii kaua oli ta oodanud ja lootnud, kuid ikka asjata.

Nii möödus aeg, ja ta isegi ei mäleta, kui kaua ta nii oli edasi tormanud. Äkki — mis see oli, mis kostis ta kõrvu? Rändaja jäi seisma ja kuulatas: ikka ja ikka samad toonid hõljuvad õhus ta ümber.

Nüüd äkki saab ta aru, et see on kui ingli koor, kes õhus ta ümber hõljub, kes laulab nii mahedasti, nii armsasti. Ta vaatab ringi ja näeb: pisut maad temast eemal kalju juures, millest niriseb välja selge hallik, seisab suur kogu inimesi ja üks naine, kellel pääs must müts, mille ümber punane pael kollase kirjaga. Käes hoides mänguriista, laulab ta mahedasti:

Sõnumid toon sulle, tervitust Jeesult.
Kuule, nüüd aeg väga kiiresti läeb.
Patuseid kutsub, sest rutta, oh rutta!
Sindki siin kutsub Ta tänapäev veel!
Jah siin Ta veel kutsub, sind täna
veel hüüab,
Jah Jeesus sind kutsub, Ta kutsub
sind nüüd!

Korraga oli kadunud väsimus, oli kadunud janu. Hinge kinni pidades ja tardunud pilgul vaatab rändaja sinnapoole, kust lauluhääli kostab.

Kuidas said need inimesed siia? Kuid jälle kostab laul selgemalt:

„Vasind rändaja, oh kuule,
mis sul Jumal tõotanud . . .“

Juba tahtis rändaja edasi astuda, et läheneda nägematult sellele imelisele inimkogule, kuid kõik vaatasid kui ühel pilgul tema poole ja uus laul kõlas ühiselt:

„Armas hing, Jeesu juure tule
nüüd . . .“

Nüüd enam ei võinud rändaja palgal püsida, ta lähenes rohkem inimeste kogule, kuid need laulavad uuesti:

„Tule patuga, tule patuga . . .“

Mõtetes seisatab jälle rändaja ja äkki avab omad silmad ja ehmatab, sest ta oli kogu seda sündmust unes näinud. Ta vaotab uuesti silmad kinni, et veel kord näha seda aulist sündmust, aga kõik oli kadunud. Ainult viimase laulu sõnad helisesid temal veel kõrvus: Kuule, kuis Jeesus kutsub, võta Teda vastu sa.

Käsi ringutades ja nuttes langes ta põlvili, nüüd mõistis ta, mis ta oli unes näinud, see oli tema elutee, mida ta oli kogu aeg näinud ja janus tühjas kõrbes rännanud. Seda oli Jumal temale nüüd unes näidanud. Nuttes palus ta andeks oma süüd ja kõike, milles ta oli Jumala vastu

Palve otstarbekohasus.

Meile räägivad tänapäeval teadlased, et meie palved ei või muuta looduse käiku, sest looduse seadused on kindlad; ja meile räägivad inimesed, kes on usklikud ja teadlased ühtlasi, et meie ei või oodata oma palvetest Jumala kavatsuste eksitamist.

Kuid Jumala nõu, mis meile ilmutatud, on vastata õiglasele palvele.

Keegi noormees on toimimas vastikut pattu, kuid äkitselt ta vaatab tagasi ja tõmbub emale, paneb vastu kiusatusele ja saab võidu. Ta ei tea põhjust. Kuid kui ta süda rändaks koju, ta leaks selle. Sääril on ta ema põlvedel palvetamas tema eest.

Kui aga meile räägitakse teadlaste poolt, et meie palved ei või muuta looduse seadust, ma mõtlen, meie võiksime hästi vastata: Ega meiega seda soovi. Looduse seadus on nii nähtavasti ühe korraldava mõistuse ilus tahe, et meie ei soovigi seda muuta; kui aga meie arvame, et teda ei või muuta, siis meie võitleme teadlaste arvamisega vastu; meie jääme arvamis juure, et looduse seadus ei ole ühe teatava isikupärasuse seadus juhulikkus; vaid see on ühe kõigeteadva ja mõistva Olusevuse tahtmine; ja see jõud, kes tegi käsu, on täiesti võimeline muutma, kõrvaldama ehk vastupidiselt jultima, kuidas Tema häaks arwab.

Nüüd, kui meie kord meele tuletame, et kogu loodus, keerlevad maailmad, tähtede süsteemid on kihtidena Looja käes nagu nad tulid algeliselt Tema äraarvamatus ja lõpmatus vaimust, meie näeme, et on väga mõtetu piirata omi palveid.

Ei ole piire Tema väel; ärgu olgu piire meie palumistel, sääljuures alati silmas pidades, et meie palumised oleks tõsised palved, et nad ei oleks segased tujuka tahtmise vastutamatu kaebused, vaid igatsused ja soovid südamele, mida täitnud Jumala Vaim.

Otsige Teda; otsige Teda kannatlikult; paluge Jeesuse nimel ja teie peate saama.

eksinud, ja palus päästmist kõigest pattudest. Üles tõustes põlvedelt tuleb talle äkki meele, et temal oli ju õigadel tugev vammus ja seljas raske reisupaun, aga kus need on? Ta hakkab otsima, kuid kõik on kadunud, ja nüüd saab ta aru, et need olid tema ülekohu vammus ja patupaun, kuid Jeesus oli teda neist kõigest vabastanud. Ülesti langeb ta põlvili, nüüd juba kiites ja tänades, et Jeesus on teda päästnud kõigest, ja et on lasknud teda unes näha, millist tundmatut teed ta oli käinud. Nii leidis see vaene rändaja päästmist unenäo läbi. Halleluujal!

Armas lugeja, mõtle tagasi o m a mõõdundud elule, ehk oled sa ka nii mitu korda õhnanud ja palunud: kes aitaks, kes päästaks, kes juhataks õigele teele? Sa ehk oled nii mitu korda kuulnud kutsut õigelt juhilt, kuid sa oled pannud vastu ja silmad kinni tormanud edasi teadmata, kuhu!

Kallis hing, Jeesus armastab ka sind veel tänapäev. Ma palun sind, võta Ta vastu, lase, et Ta võiks sinu südames aset leida. Tee seda veel täna, sest homme võib olla on juba hilja.

H. Krikmann,
Tallinna l.

Rahvusvahelise pääkortereri uudiseid.

Lääne-Kanada. Vangide töö.

See on väga tähtis osa meie tööst Lääne-Kanadas, ja vangidel on väga hästi teada tööolu, et Armee on neile sõbraks. Hiljuti juhtus järgmine sündmus: Vinnipegi kindluse orkester oli päätungil orkestrijuhi kavatsusel ja seersant-major Muir oli turu nurgal osa sõduritega, kui ilmusid vangid ja ametlik käsutaja, vaatas koledat pilguga koosolekule. „Siin,“ ütles ta, „ta ütleb, et tahab teha uue alguse.“ Kui eelvägi tuli vanglast peatuskohani, kus vang oli ennast tühjendamas, ta ütles politseile: „Õelge, ärge viige mind järgmise peatuskohani, andke mind Päästearme hoolde, ma tahaksin teha uut algust.“ Hiljem, pühapäeva õhtul, see vang alandas ennast ja nõudis vabadust, mida Kristus on nii häatahtlik andma.

Holland. Mootor-jaht. Komandöri oli võimalus saada 45-tonnilise mootor-jahti, mida tarvitatakse väljasõitudeks telkidesse, mis asuvad linnades ja küldades Hollandi kanalide piiril. Selle uue kavatsuse võeti vastu vaimustusega. Jahi väärus on palju suurem, kuid on ostetud vähem kui 9.000 f. eest. Seltsilised ja sõbrad on aidanud vabatahtlikult kingitustega ja varsti on ulatatud selle summani.

Jaht on alanud esimese reisiga ja sõitnud üle Zuisersee, teel Reerenveeni, kus peetakse 8-päevane sõjakäik. Laeval on, väljaarvatud motorist ja tema naine, 2 kaptenit ja 6 proovileitnanti.

Laev õnnistati sisse komandöri poolt kogu pääkorterit staabi juuresolekul Amsterdamis keskkeatuskohas kanalis. Mitmed sajad olid tulnud vaatama ja ülemad olid väga lahked, ning paljud käisid laevas seda vaatamas.

Lõuna-Ameerika ida osa. Sage-dased teekonnad. Brig. Lindvall ja staabikapten Dennis külastasid hiljuti Tshiliit ja Boliiviati. Rongil, sõites Valparaiso, „Võrrelvad vakuus,“ kirjutab staabikapten, „oli rikutud märguandmise läbi tules ja äritatud hüüdeist reisijate poolt . . . vaguni põrandas puuosas oli näha kahe kohas tuld ja rutulise tähelepanu läbi koorma seisukoht sai päästetud tõega suurest hädaohust, tänu Jumalale.“

Kaks korvi.

Meie palveid lugupidamise pärast on arvu poolest palju enam kui tänu saadud õnnistuste eest.

On olemas vana vagajutt, mis räägib kahest inglisi, kes olid saadetud maa päälle, kumbki neist ühe korviga, üks, et üles korjata inimeste palveid, ja teine — nende tänu. Kui nad olid tagasi läinud, siis olid kurvad, leides, et esimene oli kuhjaga täidetud, kuna teine oli peaaegu tühi.

Meie õnnistused on harilikud ühesuured meie tarvidustega ja arvu poolest kauget eemal meie õnnest.

Tallinna II korpuse uue saali õnnistamine.

Seltsilised kui ka sõbrad II korpuse igatseid juba ammugi uue saali järele. Loodan, et mitmed palved on seepärast Jumala poole saadetud. Jumal kuuleb ju palvet. Ta vastab palvele ja Ta teab ka kõik meie tarvitudes.

Suur huvi oli seltsilistel ja sõpradel uue saali vastu, mis ei avaldatud mitte ainult surnud sõnades, vaid elavates tegudes, sest väsimatalt, suure hoole ja armastusega töötati ruumis, et teenida Jumalat ja aidata kaasinimesi.

Laupäeval, 12. juulil oli meil uue saali sisseõnnistamine. Huvitatud publik oli juba koosoleku algul saali täitnud. Tundsin, et Jumal oli meile väga ligi sel esimesel õhtul. Saali õnnistasid sisse külalised Riias, Tartust ja ka Tallinnast — täis tuld ja armastust. Pääle koosoleku sissejuhatus pidas sisseõnnistamise kõne kapt. E. Bolšaitis Riias. Ta võrdles meie väikest saalist Salomoni kuldse templiga, mitte seepärast, et see ruum sarnaneb niisugusele ilusale templile — ei, — vaid ta soovis seda sisse õnnistada sarnaseks Jumala eluasemeks, kus Jehoova oma au võiks ilmutada. See soov kui ka teiste külaliste valmistavad kõned ja õnnesoovid on mulle meele jäänud kui hääd ja kallid mälestused. Neist soovideid tahan kinni pida ja Jeesuse Kristuse verevääs läbi viia, nii palju kui seisab minu võimuses. Saan aru, et see pole ainult minu, vaid ka paljude kaastäie soov. Jumal õnnistagu iga võitlejat.

Koosolek venis küll pikaks, kuid vastupidav publik viibis lõpuni. Olid vist kõik muud hoopis unustanud ja lasid janunevaid hingi rüütäba eluvett Jumala sõnast. Lõpul nägime hinge palvepinki sisse õnnistavat seega, et andis end Jumalale. Halleluuja!

Järgnesid ka pühapäeval aulised koosolekud, kus Jumal oma au ilmutas hingedega palvepingil. Halleluuja! I. M.

Norrrast, Oslo I korpusest —

Tallinna I korpuse.

Esimesel juulil lahkusin mina Norrrast ja Päästearmee tööst sääl, et võitlust jätkata Eestis.

Tundus küll raske jätta isamaa ja omakseid sääl, kuid Jumal annab selleks jõudu ja selleks olen tulnud siia, et täiest südamest sama kuninga käsil töötada. Olen tänulik Jumalale ja Päästearmeele auliste võimaluste üle siin. Niisama olen ka tänulik sõprade ja seltsiliste vastu südamliku tervituse eest.

Tallinna I korpuse töö ja koosolekud on olnud väga õnnistatud Jumalast, niihästi ruumis kui ka vabas õhus. Mõõdunud kahe nädala jooksul oleme saanud mitme hingega

paluda ja neid Jumala juure juhatada. Lõikust on palju, aga töötegijaid vähe, sellepärast töttame veel nii kaua, kui on päev ja võimalused. Paljud peavad saama võidetud taevale, see on meie motto takistamata edasiminekuks.

„Võiduvürst käib meie eel.“ Halleluuja!

**W. Jørgensen,
kapten.**

Tallinna II korpuse uue saali avamisest. Pildil osavõtjad ühes Läti külalistega majaaisel.

Soome seltsiliste külaskäik Tallinna.

Mõõdunud oli kaks aastat viimasest Soome Päästearmee külaskäigust, mis oli jätnud hää mulje, ja sellepärast, kui ka

Soome salvatsioonistid rongikäigu algusel.

käesoleval suvel teade Helsingi II korpuse ekskursiooni kavatsusest Tallinna, siis rõõmustasid juba ette sõbrad ja seltsilised. Algasid ettevalmistused. Viimaks saabus ka pühapäev, 22. juuni. Rõõmsalt, trummpõrjana saatel marssisid seltsilised sadama, külalisi vastu võtma. Rongikäigu eel lehvitsid Päästearmee ja Eesti lipp. Laev „Express“ pidi kohale jõudma kella 2 ajal p. l. Kõikide pilgud olid selles suunas, kust oodati laeva. Veel vähe kannatust ja „Express“ pöörduski sadama poole. Rõõmsalt kostis laevalaelt Armeed puhkpillide koor. Eesti seltsilised laulsid omalt poolt: „Halleluuja, halleluuja, au, kiitus Jumalale.“ Laeva sillale jõudes

mängis puhkpillide koor veel: „Mu isamaa“. Aupaklikult seisis rahvahulk, kuulates seda ilusat hünni, mis on ka mõlemil riigil dhine.

Peagi algas laevalt mahtulek, siis veel ainult tollist läbi, ja võisimegi üksteisele kätt surudes öelda: „Tere tulemast!“ Soe tundmus valdas südameid, nägime, et see on sama Päästearmee, mis sellega ja mis ühesugune üle kogu maailma. Samad rõõmsad ja õnnelikud seltsilised. Tundsi me endid olema ühendatud Kristuses. Halleluuja! Eriti suur rõõm oli tervitada Soome Päästearmee juhatajad kolonel ja proua Westergaard'e. Samuti olid kaasa sõitnud proua Sjöblom ja brigadör Savonen. Viimane on ka juba varemalt mitu korda külastanud Eestit.

Varsti algas ruumist marssimine vabaõhu-koosoleku Kadriorgu. Suur rahvahulk käis järele, kuna veel suurem ootas kohal. Auline oli näha vabas loodusse sellist suurt Kristuse tunnistajate hulka!

Õhtul kell 7 oli koosolek ruumis. Ilusasti ja vägevalt kõlasid laulud mängu saatel. Samuti ka Soome ja Eesti keelpillide koorid võtsid osa koosolekul. Kolonel Westergaard nimetas, et ta teadis küll Armeed olemasolust Eestis, kuid ta ei ole teadnud, et see on nii suur. Major Hällström, kes mõni aasta tagasi oli viibinud mõned nädalad Tallinnas, laulis ühe laulu Eesti keeles: „Minä tean üht maad, kus Jumal on oma lastel aset valmistanud“, mille järele ta nimetas, kuidas varemalt oli kavatsus soomlastel tulla üle lahe ja alata Eestis Päästearmee tööd, kuid tee oli siis veel suletud, aga nüüd tulise teisel poolt. Ilusasti seletas proua kolonel Westergaard Eesti lipu värvide üle. Viimaks rääkis kolonel Westergaard kirjakoha üle Matt. 8:14—15. Koosoleku lõpul tulid viis hinge Issandalt armu paluma.

Esmaspäeva õhtul kell 1/2 6 lühike vabaõhu-koosolek Rannavärvamäel, kus kuulsime tunnistusi Soome keeles ilma tõlgita. Kell 1/2 11 õhtul koosolek ruumis. Vaatamata hillisele ajale rahvast oli kogunenud saali täis. Uuesti kõlasid kiituselaulud. Mitmed andsid omad tunnistused, teiste seas ka brigadör Savonen, rääkides omast ümberpöörimisest noores eas.

Jaanipäeva hommikul pühitsuskoosolek. Jälle oli võimalus mitmel tunnistada. Huvitav oli kuulda adjutant Metsola tööpõllust Birmas, kuidas Jumal imelisel viisil töötas ka sääl paganate seas. Lõpuks kolonel Westergaard rääkis Ülemalauust 2:14 „Tulke — kindla inimese kufu. Kalju on alati kindel Jumala

lapsel, igal ajal, kas hingi hästi ehk halvastele. Apostel Peetrus hindeti vangitorni, ja sel ajal kui Herodes, sõdurid ja rahvas ükski ei võinud magada rahutuse pärast — aga mis oli Peetrusega? Oo, ta magas rahulikult. Ta magas nagu laps, nagu tulke kaljupragude vahel. Palume, et Issand teeks meid Peetruse sarnaseks. Seltsilised ja sõbrad, kas meie kohtame sääl taevas, kus kõik kiustatud, võitlused ja tormid on mõõdunud? Oled sa valmis minema selle hingamise sisse?“

Paljud seltsilised ja sõbrad tulid koosoleku lõpul risti alt uut väge ja pühitsust otsima. Veel mõned tunnid vaba aega, ja algas uuesti rongikäik Kadriorgu, koosolekule, mis

(Lõpp & lhk.)

Mõõga ja kilbi brigaad. Piiblitekstitid augustis.

Markuse ev.	R. 15. — 11: 24—38
R. 1. — 7: 1—13	L. 16. — 12: 1—12
L. 2. — 7: 14—23	P. 17. — 12: 13—27
P. 3. — 7: 24—37	E. 18. — 12: 28—34
E. 4. — 8: 1—13	T. 19. — 12: 35—44
T. 5. — 8: 14—26	K. 20. — 13: 1—13
K. 6. — 8: 27—38	N. 21. — 13: 14—27
N. 7. — 9: 1—13	R. 22. — 13: 28—37
R. 8. — 9: 14—32	L. 23. — 14: 1—16
L. 9. — 9: 33—50	P. 24. — 14: 17—31
P. 10. — 10: 13—22	E. 25. — 14: 32—50
E. 11. — 10: 23—34	T. 26. — 14: 51—72
T. 12. — 10: 35—52	K. 27. — 15: 1—21
Kristuse viimased päev.	N. 28. — 15: 22—38
K. 13. — 11: 1—11	R. 29. — 15: 39—47
N. 14. — 11: 12—23	L. 30. — 16: 1—11
	P. 31. — 16: 12—20

Erilised nädala palveteemid.

- Aug. 3. Meie omad linnad ja korpused.
 " 10. Lääne-India.
 " 17. Saksamaa.
 " 24. Meie õppesutused (sõjakoolid).
 " 31. Rootsi ja Lapimaa.

PÄÄSTEARMEE

Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a
 Tallinna II korpus Vaksali puist. 8-a
 Tartu korpus Tähe tän. 124 Tartu

Koosolekute aeg:

Pühap.: kell 10 e. l., kell 3 ja kell 7.
 Ärip.: teisip., neljap. ja laup. kell 1/8.
 Pühapäevakool igal pühap. k. 1/21 p.

Soome seltsilised Tallinnas.

(Algus 7. lhk.)

oli ka soomlastele viimane. Viimast korda kõlasid veel nende poolt laulud ja muusika ning viimast korda rääkis kolonel.

Koosolek jäi küll edasi kestma, mida jatkasid komandör ja proua Sowton Londonist ja kohalikud seltsilised, kuna Soome kütä-lised lahkusid, et jõuda laevale, mis pidi kella 5 ajal ära sõitma. Mõned üksikud Eesti seltsilised said minna neid saatma. Veel viimaseid silmapilke võisime sääl tarvitada jumalaga jätmiseks, veel viimaseid soove avaldada üksteisele, ja peagi hakkas laev liikuma. Viimast korda veel kõlas laul laevalt kui ka rannalt, siis vaiksids hääled, ja võisime näha ainult valgeid taskurätikuid, mis lehvides saatsid üksteisele veel omad viimased tervitused. Varsti oli laev kadunud silmapiirilt. Järele jäid vaid mälestused ja need nii armsad ja ülesehitavad. . .

Südamas tekkisid küsimused: mis pärast jälle nii ruttu lahkumine? Kuid siis mõtted lendasid kaugemale, ajale, mil enam lahkumist ei ole ja kus enam merd ei ole vahel. Ilmut. 21:1. Milline rõõm on küll sääl! See lootus on trööstiv ja annab julgust ja tahted edasi võidelda ning töötada, et suureneks see hulk, mis peab seisma kord Issanda aujärje ees. Jeesuse nimel, edasi!

Anna Mällo, sekretär.

PÄÄSTEARMEE

JÄRELUURIMISE BÜROO

otsib ärakadunud isikuid, nii Eestis kui ka välismaades.

Tänades üle kogu maailma ümbritsevat Armeed organisatsiooni, on korda läinud paljuid leida.

Maks: Eestis — Ekr. 3.—

Välismaal — Ekr. 5.—

Aadress: Riga, Matisa iela 11/13

dz. 6. Tallinn, U. Sadama t. 11-a.

„Sõjahüüü“ võitlejate nimestik juulis.

Ohvitserid.

Leitn. Ida Matveus 100 eks. Leitn. Maria Bleses 60 eks. Leitn. Karl Friedrich Bernadt 110 eks. Kapt. W. Jörgensen 50 eks.

Tallinna I korpus.

Söd. Emilie Niemann 60 eks. L.-seers. Hilda Sandberg 50 eks. Muusik. Maria Ernits 36 eks. Seers. Amalie Sagar 35 eks. Söd. Feodosia Leemann 35 eks. Kassah. Jaan Kütt 25 eks. Seers. Juulia Kaner 25 eks. Söd. Lovise Damm 25 eks. N. sekr. Elise Reinberg 25 eks. Seers. Eva Viikmann 25 eks. Söd. Liisa Rattik 25 eks. Seers. Adele Salm 25 eks. Seers. Voldemar Leemann 25 eks. Seers. Olga Viikmann 25 eks. Söd. Johannes Deubner 25 eks. Söd. Ksenja Letse 25 eks. Nekt. Vambola Lubi 25 eks.

Tallinna II korpus.

Söd. Alice Looke 127 eks. Söd. Anette Reisman 100 eks. Söd. Elisabet Alberg 25 eks.

Jumal kõneleb piibli kaudu.

Kuulu Ameerika jutlustaja D. L. Moody ütleb piibliuurimise tähtsuse kohta ühes oma teoses: „Kui ma palvetan, siis kõnelen ma Jumalaga, ent kui ma loen piiblit, siis kõneleb Jumal minuga. Muidugi on palju tähtsam, et Jumal kõneleb minuga, kui ei mina Temaaga. Ma arvan, meie oksaksime paremini palvetada, kui rohkem tunneksime piiblit. Milleks kõlbas sõjavägi, mille sõdurid ei oska ümber käia relvadega? See, kes pole kindel oma sõjariistade jõus, ei kõlba lahinguks, ja ma pole näinud iial, et piibli tõdedes kahtleja poleks Jumala asjus.“

Laula Jumalale auks.

1.

R. M. 36.

1. Mu lõbud olid patused, maailmas elades, kuid siis mu vaadet valgustas sääl Kristus — Püha Tall.

Koor: Ah, Sa Isa Püha Tall, Sa ohver Kolgatal, kes ristil olid surmani, et teha mulle hääd.

2. Ma nägin Teda ristipuul täis surmavalu, verd. Kui tume pilv mind kattis sääl, nii selstes risti all.

3. Mu viimse hingetõmbeni mul meeles Tema pilk. Ta surmas nägin oma süüd, — see südamesse läks!

4. Ja teine pilk mul ütles: „Laps, mul anna südame. Mu veri sindki lunastas. Ja surm viis elule.“

5. Ma tõusin püsti puhtana ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväär.

2.

1. Räägi, oh armas Issand, räägi, Sind [kuulen ma!

Teha Su tahtmist tahan, Issand, mind õpetal! Kui tormidest ma murtud, Su poole hüdan [ma —

Rahu ja rõõmu leian, Sa võid mind trööstida. Koor: Räägi nüüd armastuses, Issand, [mu vastal!

Tröösti mind kurvastuses, tormid kõik [vaigista!

Vaata, Su risti ette põrmusse vajun [ma,

Paranda murtud südant, tröösti ja [jahuta!

2. Tuhanded hääled, hüdvad: Issand, oh [hoia mind,

Et siin maailma marus kuuleks ma ainult [Sind.

Sa üksi viid mind läbi ja õigest juhata. Kui sa mul oled ligi, kahju ei karda ma.

3. Kuulasin tihti teisi — kõik nad mind [petsid siis.

Võideldes hädas, mures, leidsin end unustud. Nüüd tahan risti kanda, okasteed kõndida, Tervelt end Sulle anda ja Sinust õppida.

4. Olen kord otsustanud, Issand, Sul elada, Ja Sinu püha jälgis alati astuda.

Siruta kätt mul, Issand, kui laintes vajun ma, Et võin Sul vilja kanda, ainult Sind austada.

3.

R. M. 157.

1. Üles, vennad, võitlusele.

Tõstke lippu rõõmsasti!
 Meie päalik, Kristus, ise
 Viib meid võidust võidule.

Koor: Kristus on meid patust päästnud,

Tema sees meil ühendus.

Põrgu võimust on ta murdnud,
 Tema läbi võidan ma. ;:

Päästja läbi võidan ma. ;:
 Põrgu võimust on ta murdnud,
 Nüüd ta läbi võitja ma.

2. Vaata, kuidas vennad vaprast
 Meie eel on võidelnud.

Ei nad lähkund armsast sõbrast,
 On ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast,
 Eluvürst käib meie ees;

Juba punab koit nii armsast,
 Kuldne hommik varsti käes.

4. Taevas, vaikses õnne ilmas
 Oma kallist Päästjat näed,

Võidu kroon sääl on sul valmis,
 Sinna igavesti jääd.

Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, 1/2 a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 senti.

Vastutav toimetaja: envol I. Bakul. Väljaandja „Päästearmee“, Tallinnas, U. Sadama tän. 11-a.

J. & A. Paalmann'i trükk. Tallinnas, V. Karja tän. 12.

1930 a.